SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVII. No. 142. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 27, 1990 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 27-го ЛИПНЯ 1990 Ч. 142 РІК XCVII.

НА БУДИНКУ КИЇВСЬКОЇ РАДИ ЗАМАЙОРІВ СИНЬО-ЖОВТИЙ ПРАПОР

Київ. — Тут у вівторок, 24-го липня, о год. 7-ій вечора за київським часом над будинком Київської ради народних депутатів столиці України поряд із державним прапором УССР замайорів український національний блакитно-жовтий прапор.

Прапор, освячений священиками УГК та УАПцерков, був піднятий у присутності понад 70,000 киян і гостей міста. Перед присутніми виступили народні депутати України, Київської Міської ради, представники цілого ряду незалежних громадсько-політичних організацій республіки. Серед тих хто виступив — лідери парляментської опозиції Михайло Горинь, Лариса Скорик, Ірина Калинець, Сергій Головатий, Іван Заєць та інші.

Після освячення прапора на майдані перед св. Софією і Молебня, багатотисячна процесія, несучи на руках освячений прапор, вирушила Хрещатиком у напрямку будинку Міської ради народних депутатів. Рух автотранспорту був зупинений, тисячі і тисячі людей безперервно скандували: „Волю Україні!" та „Незалежність!"

За свідченнями очевидців, такого скупчення народу і такої кількости національної символіки столиця України не бачила від 22-го січня — свята проголошення української державности та возз'єднання українських земель.

Таким чином, після тривалих дебатів і організаційних ускладнень, київська Міська рада народних депутатів ухвалила рішення про вільне використання на території міста української національної символіки — блакитно-жовтого прапора, герба-тризуба, а також гимну „Ще не вмерла України".

КИЯНАМ ЗАГРОЖУЄ НОВЕ ЛИХО

Москва. — Тут в середу, 25-го липня, в журналістичних колах поширилась інформація про надзвичайно небезпечну катастрофу, що нібито сталася днями на території Російської республіки, недалеко від Брянська, тобто поряд з кордонами України й Білорусії.

Згідно з чутками, в ріку Десну, що є притокою Дніпра, потрапила велика кількість сильної отрути — фенолу. Течія несе його в бік України і, за словами деяких іноземних кореспондентів, 26-го липня досягла Чернігова і Києва. Враховуючи, що столиця України повністю забезпечує свої потреби саме водою з Десни, це може причинитись до нової великої трагедії.

Згідно з повідомленням Геннадія Сахарова з Дніпропетровського, інформація про аварію підтверджена повідомленням республіканського радіо вечором 24-го липня.

Проф. І. Головінський очолить панель на конґресі

Ню Бранзвик, Н.Дж. — В днях від 10-го до 14-го серпня відбудеться в Бостоні науковий з'їзд Американської психологічної асоціяції. Предсідником міжнародного панелю на тему „Европейська психологія в 1990-их роках" буде д-р Іван Головінський, професор університету Ратґерс в Ню Джерзі. Участь у панелі візьмуть такі доповідачі: проф. Йосиф Брожек, член Інституту психології чехословацької Академії Наук, проф. Ґері д'Ювале, професор психології університету Лювену в Бельгії і президент Міжнародного конгресу психологів, та проф. Владімір Трусов, директор Інституту суспільних дослідів університету Ленінграду.

Панель розгляне майбутні проблеми психології в Европі у світлі сучасних далекойдучих суспільно-політичних змін.

Понад чотири роки мандрує радіоактивне м'ясо

Джерзі Ситі, Н.Дж. — У тижневику „Культура і Життя" з 15-го липня появилася довша стаття кореспондента тижневика О. Чекмишева на трагічну тему радіоактивного м'яса, що після чотирьох з половиною років робити.

Як подає журналіст, незабаром після катастрофи в Чорнобилі, влітку 1986 року з білоруського Полісся вислано до Грузії 37 вагонів з м'ясом, яке на місці, на станції Ґорі після перевірки виказало високий рівень радіонуклідів. З того приводу м'яса не видано до продажу і воно пролежало у вагонах - рефрижераторах понад чотири роки.

Вкінці Грузія після протестів і демонстрацій своїх мешканців рішила цей небезпечний для здоров'я вантаж витранспортувати і згідно з урядовими дорученнями м'ясо мали закопати на Україні в 30-кілометровій зоні у великій могилі, якуми ло збудувати Науково-Виробниче Об'єднання „Прип'ять". Але УССР не хоче на це згодитися тому, що м'ясо не було вислане з України, а з Білорусії і ніхто не питався уряду республіки ані довколишніх мешканців зони чи вони годяться на таке розв'язання справи.

У висліді вагони мандрують далі і ніхто не хоче прийняти небезпечного вантажу. Вміжчасі це коштує тисячі карбованців, рефрижератори-вагони псуються, треба окремих робітників, щоб їх направляли, і це коштує велику кількість електричного струму, щоб охолодження далі працювало.

Автор статті порівнює ці вагони з м'ясом до „летючого голляндця", що наводив жах на мореплавців.

Що вкінці станеться із тим небезпечним продуктом ніхто не знає, але винито немає. Автор статті робить заключення, що страшна чорнобильська трагедія нічого не навчила.

Гостя-конферансьє на Союзівці

Союзівка. — Багатьом гостям і відвідувачам цієї оселі УНСоюзу вже відоме обличчя і прекрасна українська мова Галини Колесси. Не менш відомим в українському мистецькому світі є її прізвище, бо дідусь Галини — це відомий український композитор і диригент Микола Колесса.

Г. Колесса

Галина, яка приїхала з України, є гостем Союзівки під час цьогорічного літнього сезону і займається вона мистецькими програмами, є ведучою суботніх концертів.

Народилась Галина у Львові, виросла в музичній атмосфері, батько і мати також музики. Студіювала у Львові і Москві, закінчила Центральну спеціяльну музичну школу і консерваторію в Москві, спеціялізуючись у грі на віолі у відомого вчителя-мистця Юрія Башмета, який уважає, що перед Галиною — велике музичне майбутнє. Можливо, що незабаром українська публіка в ЗСА почує її гру на віолі у незалежному концерті.

Країни ОПЕК знову попали у протиріччя

Париж. — Міністри країн продуцентів нафти (ОПЕК) розпочали наради в середу, 25-го липня, в Женеві, Швайцарія, в дуже похмурій атмосфері, з одної сторони наявних погроз Іраку проти Кувайту, з другої сторони непослуху і нескоординованости членських країн щодо встановлення однакових цін на оливу і оливні продукти.

Міністри оливної продукції, які прибули до Женеви у вівторок і середу, 24-го і 25-го липня, замість розпочати розмови з обговорення тем задля яких їхні уряди їх послали до Европи, обговорювали атмосферу загрози війни між Іраком і Кувайтом. Ірак зібрав на кордоні Кувайту великі військові сили на протязі кількох останніх днів і в напрямі кордону просуваються дві дивізії танкових частин. Все це пахне війною, заявляють одноголосно представники країн ОПЕК, турбуючись рівночасно, що нова війна на Близькому Сході може причинитись до значної підвишки цін на оливу.

Очевидно, чимало політичних і військових аналітиків вірять, що Ірак і Кувайт полагодять конфлікт між собою без вжиття військової сили, хочби тому, що Ірак тільки недавно закінчив довголітню війну з Іраном і народ ще й досі загоює рани великої жорс-

(Закінчення на стор. 3)

„Знання англійської мови в Україні є конечне"

Проф. З. Воронка з групою студентів в Києві.

Джерзі Ситі, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Проф. Зірка Воронка, яка викладає англійську мову, як другу мову в коледжі Пассейського повіту, саме повернулася із свого чотиритижневого навчання в Київському Політехнічному Інституті та бажає поділитися досвідом і подати свої думки на тему дальшої праці, подібної тій, яку вона виконувала в Україні.

Вона розповідає, що ідея переведення такого курсу інтенсивного навчання англійської мови в КПІ виринула при її попередньому перебуванні у Києві, ще весною цього року, а потом завершення її був проректор КПІ Михайло Згуровський. Хоча в інституті є дві катедри іноземних мов і навчають охочих студентів німецьку, французьку, еспанську і англійську мови, ця остання повинна бути в найближчому часі на думку проректора посилена з уваги на її загальне вживання у світі. Тому М. Згуровський створив „інтенсивну лябораторію" для навчання англійської мови саме з наміром її посилення.

Саме таке перше навчання перевела тепер проф. З. Воронка з особливим натиском на вживання ідіомів і оглядом американської культури. Курс тривав чотири тижні і був призначений для студентів із заавансованим знанням англійської мови.

Проф. З. Воронка мала розпрацьовану точно програму на 12 студентів, але як розповідає нам, участь брало аж 18, в тому шість осіб із адміністраційного сектора КПУ, а 12 студентів. Також до курсу включено

(Закінчення на стор. 3)

РАДІОПЕРЕДАЧА ОТЦІВ ВАСИЛІЯН МІНЯЄ ЧАС

Ню Йорк. — Починаючи від четверга, 2-го серпня, радіопередачі Отців Василіян з парохії св. Юра, які передавались о год. 10:30 вечора, починатимуться на одну годину раніше, тобто о год. 9:30 вечора на хвилі 1050 AM WEWD.

У КИЄВІ СТРАЙКУВАЛИ РОБІТНИКИ МІСЬКОГО ТРАНСПОРТУ

Москва. — У вівторок рано, 24-го липня, робітники трамвайних і тролейбусних підприємств столиці України не вийшли на працю. Страйкарі вимагали підвищення заробітної платні і поліпшення умов праці і побуту.

Київські транспортники також вимагають виплати компенсації за роботу на очищенні вулиць міста після катастрофи на Чорнобильській нуклеарній електростанції в 1986 році. Вони вимагають надання пенсії жінкам після 20, а мужчинам після 25 років праці у трамвайно-тролейбусних підприємствах.

Як повідомив кореспондента АП київський журналіст Юхим Лукотський, у страйку взяло участь понад 30,000 робітників міського трамвайно-тролейбусного управління.

„Щодо нервового і фізичного напруження працю водія трамваю або тролейбуса можна порівняти з працею вуглекопа, однак наша платня у два-три рази менша, ніж у них, — сказала кореспондентові АП водій тролейбуса Наталія Підгала, член страйкового комітету. — Умови праці водіїв трамваїв і тролейбусів надзвичайно тяжкі. Практично кожна четверта машина уже відслужила свій термін і її пора на смітник. Не вистачає запасних частин, трамваї і тролейбуси годинами простоюють у ремонтних майстернях. Ніхто не хоче йти працювати у трамвайно-тролейбусні підприємства і водіїв не вистачає. Крім того і відпочити як слід неможливо — більшість робітників живуть у гуртожитках або винаймають кімнати. Черга на отримання квартир для робітників міського транспорту становить в середньому кілька років".

Як повідомляє АП, не зважаючи на те, що останнім часом практично всім категоріям совєтських трудівників була підвищена платня, вона все одно не встигає за зростаючими темпами інфляції. Середня місячна платня водія трамвая становить 400-500 карбованців, тролейбусу — на 100-150 карбованців більше.

Як повідомляє ТАСС, сотні тисяч людей в місті, населення якого понад 2.5 мільйона осіб, у вівторок рано спізнилися на працю.

Страйк робітників міського транспорту завершився увечорі того ж дня. В наслідок переговорів і консультацій з міською владою і керівництвом управління водіям пообіцяли розглянути і задовольнити більшість їх вимог, що мали виключно соціяльно-економічний характер.

М. ҐОРБАЧОВ ЗНОВУ СТРАШИТЬ НАРОДИ СССР АРМІЄЮ

Москва. — Генеральний секретар ЦК КПСС і президент СССР з диктаторськими повновластями Міхаїл Горбачов, знову почав застосовувати тактику застрашування народів Совєтського Союзу армією, КҐБістами і вбивцями із спеціяльних частин, які були створені імперськими керівниками для допомоги горбачовській „перебудові", але на таких засадах, які подиктує Москва.

Агентство Ассошієйтед Пресс інформує, що 25-го липня совєтські засоби масової інформації поширили інформацію про новий ультиматум Горбачова, тим разом скерований проти неформальних збройних сил і взагалі груп, які мають зброю, даючи їм 15 днів часу, щоб вони здали зброю і самоліквідувалися. У випадку невиконання цього „указу" М. Горбачов погрожує напустити на смільців ноторичних вбивць із спеціяльних частин, а навіть регулярні частини армії.

В ультиматумі говориться, що совєтське законодавство не передбачує організації жодних збройних сил, крім совєтської армії, міліції, КҐБ і спеціяльних частин, які в недавньому минулому, а навіть тепер, виконують „мокру роботу" за М. Горбачова і його спільників, новітніх совєтських „демократів", особливо під час зустрічей із представниками західнього вільного світу, щоб вони його черговий раз намагаються обдурити.

Горбачовський ультиматум домагається, щоб озброєні частини, чи окремі особи, здали зброю на станицях КҐБ, а також вибухові матеріяли, амуніцію й іншу військову техніку.

У повідомленні газети „Ню Йорк Таймс" з 26-го липня говориться, що Кремль готовий навіть вжити військові з'єднання і спеціяльні частини проти сепаратистів і організованих ними демонстрацій, якщо вони загрожуватимуть Совєтському Союзові і не матимуть дозволу на свою діяльність.

Також газета „Совєтская Россія" з 27-го липня помістила менш-більш цю саму версію з „указу" президента М. Горбачова про заборону формування будьяких військових частин чи дружин не передбачених совєтським законодавством. Ультиматум надає право міністерствам внутрішніх справ, центральному і республіканським, прокуратурі і, очевидно КҐБ, притягати до кримінальної відповідальности організаторів незаконних військових формацій і розв'язувати такі озброєні групи. Генеральний прокурор СССР і також прокуратори у республіках мають допильнувати виконання цього президентського наказу, — пише згадана газета „Совєтская Россія". Безпосередньо за виконання сотого, чи якогось з черги наказу совєтського президента, безпосередньо відповідальні: голови Ради Міністрів, міністри внутрішніх справ, В.А. Крючков, керівник КҐБ, маршал Дімітрій Т. Язов, міністер оборони СССР та командири його військових округ в цілому СССР.

Виглядає, що кремлівські керівники хочуть одною кулею вбити двох зайців: припинити збройний виступ проти комуно-московської присутности в азійських республіках і рівночасно заборонити українцям та іншим у республіках, які домагаються створення власних збройних сил в майбутньому, — кажуть політичні спостерігачі.

У СВІТІ

В КРАЇНІ, ДЕ ПОЛІТИЧНА сила завжди була в руках старших чоловіків, призначення Борісом Єльциним молодого 32-літнього Бориса Фйодорова на пост міністра фінансів Російської федерації викликало значне здивування. Два місяці після очолення уряду Б. Єльцин почав змінити зовнішній вигляд адміністрації своєї країни з твердині консервативного спротиву на центр молодих людей та свіжих і відважних задумів, у порівнянні до яких М. Горбачов і його перебудова лишаються далеко позаду. В результаті агресивні потягнення Б. Єльцина примушують М. Горбачова приспішувати його власні пляни для цілого Совєтського Союзу. В той час, як Росія сперечається з Москвою про права, які належать республікам і центральному урядові, то це само собою примушує М.Горбачова поспішати з його новою концепцією союзу.

ТРИМІСЯЧНИЙ КОАЛІЦІЙНИЙ уряд Східньої Німеччини через непорозуміння як переводити всенімецькі вибори призначені на 2-го грудня втратив свого найменшого спільника. Вільний демократичний союз відтягнув свою підтримку від об'єднаного уряду прем'єр-міністра Льотера де Мезієра, який уважає, що Східня Німеччина повинна голосувати, як окреме тіло над своїм формальним об'єднанням зі Західньою Німеччиною та тільки день після загальних виборів. Одначе відхід фракції не повалив уряду, бо головний партнер, Соціял-демократична партія, вирішила залишитися аж до спільних нарад в справі виборів парляментських комітетів Східньої та Західньої Німеччин.

НАПЛИВ КУБИНЦІВ, які шукають азилю в закордонних амбасадах у Гавані, дещо напружив ситуацію між урядом президента Фіделя Кастро та двома найбільшими торговельними спільниками його країни, Еспанією та Канадою. Крім того декілька невиясненних випадків під час цих подій в столиці Куби почали насувати підозріння серед західних дипломатів, що серед втікачів є агенти уряду. Тим часом деякі втікачі, що перебували в Чехо-словацькій амбасаді добровільно повернулися назад, а опісля один із них Лязаро Кабрера, виступив на телевізії, твердячи, що до шукання політичного азилю в закордонних амбасадах їх заохочували чехо-словаки, які у змові з Америкою хотіли спровокувати кризу. Ці його публічні заяви спонукали кубинські дисидентські кола сумніватися у справжніх намірах інших шукачів політичного азилю.

БЮРО ФЕДЕРАЛЬНОГО прокурора в Москві у вівторок, 24-го липня, оскаржило у кримінальних переступленнях колишнього високої ранги офіцера КҐБ за те, що він публічно обвинуватив тайну поліцію в зловживаннях і цим порушив закон про збереження таємниці. Одначе генерал-майор Олег Калугін заявив, що його не можуть судити бо він як зареєстрований кандидат до совєтського парляменту має імунітет. О. Калугін став славною людиною після того, як він минулого місяця обвинуватив службу безпеки, що вона й досі залишилася політичним знаряддям Комуністичної партії. Він підкреслив, що теперішній шеф КҐБ Володимир Крючков не є компетентним і прикриває багато важливих незаконних потягнень КҐБ. Офіційна урядова газета „Ізвєстія" повідомила, що О. Калугіна оскаржується у виявленні державних таємниць.

ДЕРЖАВНИЙ ПАНЕЛЬ Ізраїля схвалив пляни про встановлення сильної радіонадавчої станції „Голосу Америки" в пустині Негев. До того часу говорилося про відкладення цієї справи аж поки не буде рішення комісії в справах оточення довкілля, чи така споруда буде мати негативні впливи на цю околицю. Крайова рада плянувань голосами 19 до 6 схвалила будову цього радіопередавача після того, як американський амбасадор Вілліям Бравн написав листа в цій справі до міністра інформації Рафаеля Пінгасі. Над остаточним схваленням мусить ще проголосувати парлямент Ізраїля, одначе там жодних ускладнень не передбачується.

В АМЕРИЦІ

ПРОГОЛОШЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА Джорджа Буша номіната до Верховного Суду ЗСА викликало бурхливі дискусії в Конгресі. Президент заявив також, що він не передбачає жодних труднощів у затвердженні кандидатури Дейвида Сутера в Сенаті. Юридична комісія Сенату схвалила кандидатуру Д. Сутера на посаду судді Апеляційного суду в квітні цього року. Суддя в Ню Гемпширу народився 17-го вересня 1939 року в массачусетському містечку Мелровз. Він постійно мешкає разом із своєю матір'ю в сільському будинку недалеко від міста Вір, Ню Гемпшир. Якщо його кандидатура буде затверджена, Сутер стане 105-им членом Верховного Суду в історії країни та лише шостим нежонатим суддею на такій високій посаді. Він закінчив юридичний факультет Гарвардського університету, потім два роки студіював в Оксфорді на стипендії Ровдса. Співпрацівники та друзі висловлюються про Сутера лише в суперлятивах. Він працює сім днів на тиждень, а вільний час присвячує клясичній музиці та прогулянкам. Всі згоджуються у тому, що Сутер надзвичайно ерудована з фундаментальними знаннями, справедлива та чесна людина. Президент Нюгемпширської асоціяції адвокатів, демократ Джан Бродерик, сказав, що Сутер важить всього 135 фунтів, з яких 120 фунтів важить його мозок.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ виступив з гострою критикою Ліги арабських країн, яка вирішила бойкотувати фірми та компанії, які надають допомогу емігрантам з Совєтського Союзу, що прибувають до Ізраїля. Минулого тижня під час зустрічі керівників арабських країн в Тунісі було прийняте рішення бойкотувати не тільки зарубіжні країни і компанії, але й всі організації, що надають допомогу жидам з СССР. Ліга арабських країн засудила американську владу за те, що вона не проголосила незаконним розширення старих та будівлю нових поселень на контрольованих Ізраїлем територіях. Офіційні чинники Державного департаменту заявили, що, не дивлячись на те, що влада ЗСА виступає проти створення нових воєнізованих поселень, вона все-таки не може піти так далеко, як свого часу пішов Джиммі Картер, який проголосив жидівські поселення на контрольованих територіях незаконними. Уряд ЗСА закликав Лігу арабських країн негайно закінчити бойкотування.

У ФЕДЕРАЛЬНОМУ СУДІ Міннеаполісу почався процес над трьома колишніми пілотами летунської компанії Нортвест, які звинувачені у виконанні своїх обов'язків під впливом алькоголю. Після приземлення в Міннеаполісі 8-го березня цього року пілотів затримали та провели аналізу крови, керуючись анонімним повідомленням. У всіх трьох був визначений високий рівень алькоголю в крові, після чого вони були позбавлені летунських документів та звільнені з праці. Судова справа над пілотами викликала велике зацікавлення летунських експертів та різних груп, що дбають про безпеку летів. Пілоти американських летунських компаній підлягають протинаркотиковим тестам, введення протиалькогольних тестів може бути спричинене цією судовою справою, яка триватиме кілька тижнів. Колишнім пілотам Нортвест загрожує ув'язнення на 15 років та гривна у висоті 250,000 долярів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Америка й опозиція супроти Ґорбачова

Подорозі літаком з Вашінґтону до Парижу на конференцію міністрів закордонних справ ,,чотирьох великих" з Другої світової війни плюс дві Німеччини, 16-го липня 1990 року, державний секретар Джеймс Бейкер сказав журналістам таке, що може стати смертельним ударом для кар'єри Міхаїла Ґорбачова і вирішити долю совєтської імперії.

У дуже дипломатичній обережній стилізованій формі Бейкер виявив, що Уряд президента Джорджа Буша готов нав'язати безпосередній контакт з протикомуністичною опозицією в СССР. Бейкер покликався на традицію, яка диктує Америці підтримувати в усьому світі демократію і, мовляв, не можна відступати від цієї традиції тільки тому, що йдеться про Совєтський Союз. Але тут же Бейкер застерігся, що виступлення з Компартії кількох видатних діячів (Єльцина і посадників Москви та Ленінграду) ще не означає, що створилася там опозиція.

,,Ню Йорк Таймс" з 17-го липня ц.р. добачує у цій зміні політики ЗСА натиск збоку правого крила Республіканської партії. Може так, але не треба ніякого натиску, щоб ствердити очевидну правду, що в СССР існує глибока криза — не тільки господарська, але й партійно-політична з добавком відосередкового руху поневолених Москвою народів. ,,Ню Йорк Таймс" правильно пригадує, що Уряд Буша дуже дбайливо (аж надто!) дбав, щоб не прибавляти Ґорбачову турбот, яких він має велику силу. Це яскраво виявилося на проблемі державної самостійности Литви. Америка як і її західньоевропейські союзники з великою резервою ставляться до визвольних рухів у СССР, бо боялися і бояться тамошньої анархії і вбачають у правлінні Ґорбачова сяку-таку стабільність. А проте двотижневий 28-ий З'їзд Компартії СССР у Москві (довжелезні промови і сварки перетягли цей з'їзд поза передбачений 10-денний час) — цей З'їзд мусів переконати всіх західніх лідерів, що стабільність на Сході Европи під правлінням Ґорбачова дуже ілюзорна, дуже сумнівна і невідхильно веде до упадку комунізму також в Евразії. Тому Буш і його дорадники логічно рішили таки рахуватися з демократичною опозицією внутрі СССР, цією опозицією, яка тратить терпець дивлячись на порожні полиці у крамницях та слухати безконечні обіцянки, що перебудова змінить ситуацію. Двотижневий З'їзд Компартії СССР знайшов свій епілог у масовій демонстрації обурених людей на центральній площі у Москві

Всі американські телевізійні канали показували цю масу невдоволених людей. Бейкер казав правду: покищо ще нема зорганізованої політичної опозиції, але однодумці Єльцина заповіли, що під осінь цього року створять широку коаліцію під проводом існуючої Демократичної Плятформи.

Коли створиться така опозиція і вона зискає собі ще більший авторитет у СССР і поза ним завдяки підтримці Америки — зберігання надалі комуністичної системи правління з Політбюром і Верховною Радою та псевдопарляментом з більшістю комуністів — цей диковинний стан в імперії не зможе зберегтися. Захід боїться хаосу, але Ґорбачов не є вже ґарантом, що його не буде. Можна виминути хаос, коли б Захід з Америкою у проводі зрозумів врешті, що поневолені Москвою народи є природним союзником вільного світу. Коли б на місце ,,одної неподільної" стали суверенні національні держави — тоді вони стали би ґарантом стабільности. Західні русофіли з табору фінансів промислу і торгівлі, втратили б ,,великий господарський простір", але мусіли би навчитися торгувати з національними державами, які змінили би політичну карту Східньої Европи.

Рішення Уряду Буша нав'язати формальний контакт з демократичною опозицією проти Ґорбачова закінчує еру ,,співпраці", проголошену на конференції у Мальті в грудні минулого року і на останній конференції на вершинах у Вашінґтоні. Це рішення відхиляє двері до безпосередніх зв'язків державного проводу України з Вашінґтоном.

Микола Руденко

ЛИСТ В УКРАЇНУ

Сталося те, про що ми давно мріяли: під склепіння Верховної Ради України увійшли не тільки ті, що звикли промовляти від імени народу, але ж ніколи не були обрані народом. Сьогодні прийшли ті, кого справді до Верховної Ради послав сам народ.

Їх покищо не більшість, як, скажімо, у Львівській Обласній Раді — їх покищо тільки четверта частина. Чому ж так склалося, що під час виборів до Верховної Ради, які можна назвати порівняно вільними, Демократичний Бльок не спромігся витіснити партократів? Бо саме там, де живе український народ (тобто в українських селах), люди ще й досі сковані страхом. Протягом семи десятиліть від них вимагали покори й рабської праці на державу, котра лише на словах була народною. Чия ж вона насправді, ясно з того, що мільйони селян були винищені в часи розкуркулення й страхітливого голодомору. Сама сутність трудової людини розчавлена, селяни відвикли жити без вказівок згори — тобто жити за покликом власного розуму й серця. Тільки це, а не щось інше, дозволило партократам здобути перемогу на виборах.

Та все ж і сьогодні під скляною стелею будинку Верховної Ради відбувається національно-політичне дійство, якого ці стіни ніколи не бачили. Ні, це вже не спектакль, у якому завжди було більше статистів, ніж дійових осіб. Сьогодні тут з'явилися такі дійові особи, які не бояться погрозливих гримань з боку політичних можновладців. А вони, можновладці, пробували діяти нахрапом, бо все ще вірять у всемогутній страх перед ними. Проте одразу ж виявилося, що демократи їх не бояться — за спиною кожного з них стоять десятки тисяч мужніх, відважних громадян України, які вже встигли позбутися страху. Ось як про це каже письменник Сергій Плачинда, який мав бути обраний від Обухівського й Кагарлицького районів Київщини:

,,Це ті, хто повірив у мою програму і проголосував за неї, тобто за те, аби перша сесія Верховної Ради Української РСР нового скликання в травні цього року передусім покінчила з несусвітнім багаторічним пограбуванням України союзними відомствами, скасувала колоніяльне становище республіки, в якому вона перебуває за Радянської доби з 1929 року... 27,530 обухівчан і кагарличан проголосували за те, аби першим документом, що його конче мусить прийняти сесія парляменту, був Закон про націоналізацію (експропріяцію) підприємств союзного підпорядкування — тих підприємств, що перебувають на території України і мають стати її власністю".

На жаль, Сергій Плачинда так і не був обраний — переміг секретар Кагарлицького райкому, бо він продавав виборцям по 3 кілограми цукру. Та переміг навіть не цукор, а страх. Надто сміливо промовляє Плачинда — мовляв, добалакається цей писатель на свою голову. А, може, й на нашу...

Я добре знаю Обухівщину. На початку 60-их років я пробував такий експеримент: знявся з обліку в парторганізації Спілки письменників і взявся на облік в ремонтно-тракторній станції Обухівського району. Газети кинулися прославляти мій патріотичний почин, не знаючи, що саме цей крок довершить моє громадянське прозріння. Я опинився в такій безодні злиднів, службового безладдя, неспроможности самої системи впоратися з найпростішими проблемами, що вже ніколи не зміг повернутися до світогляду, яким живилася моя попередня творчість.

Знаю також Сергія Плачинду — письменника, що вміє чесно поглянути у вічі правді, хоч якою гіркою ця правда є. Отож я добре уявляю його переживання під час поїздок по колгоспах Обухівщини — адже ж за чверть століття становище не покращилось, а значно погіршилось. І ось необраний Плачинда у пекучому й болючому нарисі про свою передвиборчу одісею (,,Літературна Україна", 4-го травня 1990 року) показує, звідки походять злидні, з яких десятиліттями не може виборсатись український селянин.

Подумайте, люди добрі, над таким разючим фактом: Москва щороку вивозить з України 89 відсотків сільськогосподарської продукції. Україні залишають тільки 11 відсотків з того, що вона вирощує на своїх ланах. Навіть у часи воєнного комунізму не вдавалося так успішно грабувати українське село. Практично селянам не лишається нічого. Зверніть увагу: там, де вирощують цукрові буряки й виготовляють цукор, людям продають його по 3 кілограми, аби голосували за комуніста, а не за письменника-рухівця. Ось до чого дожилась Україна! Відбувається те, про що я писав іще в 1963 році, порівнюючи життя партократів і української селянки:

На них тепер нейлони
й чорнобурки
І возять їх машини,
не вози.
Всі трудодні твої
— лише для курки,
А бур'янець під тином
— для кози.

Але повернімося до цифр, котрі наводить Плачинда у своєму нарисі: Москва щороку стягає з України по 100 мільярдів (більйонів) карбованців — тобто по три республіканських бюджети! Інакше кажучи, в Україні лишається тридцять три мільярди карбованців, а в московську казну надходить сто мільярдів! І так рік за роком — ось уже шість десятиліть. Хіба ж це не грабунок серед білого дня? Хто ж ми, якщо не колоніяльні раби?

Якби ці гроші лишилися в Україні, на кожну душу населення припадало б щорічно по дві тисячі додаткових карбованців. Отже на сім'ю з п'яти осіб — по десять тисяч! Чи український селянин бачив колинебудь отакі гроші? А український робітник або службовець? Отож думайте, думайте, люди добрі — слово за вами.

Микола Чорний

Інтерв'ю з видатним бандуристом України В. Литвином

Питання: — Найперше розкажіть коротко про себе.

Відповідь: Я народився у селі Гребенях, Кагарлицького району біля Києва. Недалеко мого села є містечко Стрітівці, яке сьогодні вже досить знане по всій Україні, бо там минулого року постала перша Школа Кобзарського Мистецтва, де мене попросили бути наставником чи простіше сказати директором. Маю брата, він також бандурист, а до того ще й письменник. Дружина моя, яка є моєю підпорою у кобзарстві, є також письменниця.

П.: Як властиво дійшло до зорганізування кобзарської школи?

В.: Там у Стрітівці живе сім'я справжніх українських інтеліґентів, які зачувши про ідею створення такого осередку, взяли на себе матеріяльне забезпечення задуму. Для юних кобзарів побудовано гуртожиток-інтернат, а для вчителів, які навчатимуть дітей кобзарського мистецтва, — житло. До школи набрано 23-ох хлопчиків. Протягом трьох років вони вивчатимуть загальноосвітні предмети і спеціяльні: історію кобзарства, основи композиції, поетики, декоративно-приклад не мистецтво фолкльору та етнографії.

За старим звичаєм, юних бандуристів привселюдно посвятили в кобзарську школу. В свідки взяли рутум'яту, щоб бандуристів радо зустрічали в кожній хаті.

Перш усього ініціятори цієї справи звернулись до Українського Фонду Культури України, при якому є Спілка Кобзарів України.

П.: Розкажіть тоді про цю спілку.

В.: Це добровільна творча громадська організація професійних кобзарів, майстрів українських народних інструментів дослідників кобзарського мистецтва, діяльність яких спрямована на відродження та розвиток як традиційного, так і сучасного кобзарства.

П.: Яка мета спілки?

В.: У розумінні кобзарства, як унікального виду музично-поетичної творчости, що ґрунтується на віковічних традиціях історичного розвитку і духовного життя українського народу і є невід'ємною складовою частиною його культурної спадщини. Члени спілки головною метою праці, визнають — значне підвищення дійовости кобзарства в революційній перебудові суспільства в справі духовного відродження людини.

П.: Які головні завдання спілки?

В.: Відродження кобзарських традицій, вшанування пам'яті видатних кобзарів, пошук у народі талановитих кобзарів та включення їх до творчої діяльности, створення майстерень та виготовлення народних музичних інструментів, організація постійної мистецької роботи кобзарів серед населення, систематичне переведення творчих показів кобзарського мистецтва, налагодження зв'язків з культурними установами України і кобзарями закордонних країн, переведення науково-практичних конференцій, семінарів, зустрічей з питань історії та розвитку кобзарства, створення постійно діючого друкованого органу, пропаґування кобзарського мистецтва

(Закінчення на стор. 4)

Омелян Твардовський

ЗА НАЦІОНАЛЬНИЙ ФУТБОЛЬНИЙ ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ

В цей час, як на великих футбольних аренах Італії проходили баталії за чемпіонат світу, в Україні розпочалися великі змагання любителів цього спорту за вихід українського футболу з центральної федерації СССР та створення власної національної ліґи. До значного підсилення цих змагань у великій мірі спричинився саме згаданий світовий футбольний чемпіонат, де, між іншими, виступали теж футболісти з України, але там були змушені репрезентувати СССР в цей час, як на цій найвищій світовій арені брали участь футбольні збірні: Шотландії, Камеруну, Коста Ріки, Ірляндії і інших малих народів.

Питання про доцільність встановлення національного футбольного чемпіонату України сьогодні на вістрі спортового життя в Україні. Як і в інших ділянках суспільного життя в Україні, ідея незалежности українського футболу знайшла своє відображення у зверненні делеґатів конференції ФК ,,Карпати" у Львові. Ще в лютому, коли відбулася ця конференція ФК ,,Карпати", її учасники видали звернення, яке одначе в цьому часі не було публіковане, бо ще тоді могло бути оцінене, як ,,політична провокація" чи ,,екстремістський випад". Тому, що воно не втратило своєї актуальности й досі, його опублікувала теж вже й офіційна преса, частина якої вже вповні прилучилася до виходу українського футболу із спільного російського ,,котьолка". За дорученням членів Ради ФК ,,Карпати" це звернення помістив в київській ,,Спортивній Газеті" в числі з 23-го червня, віцепрезидент ,,Карпат" Р. Заремба. Тому, що це звернення говорить само за себе, передруковуємо його без коментарів.

,,Відмираюча, але частково ще існуюча сьогодні загальносоюзна структура, зокрема спортова, з кожним днем усе переконливіше доводить свою непридатність. А відхід від існуючої нині системи проведення чемпіонату СССР з футболу не є, на наш погляд, самоізоляцією українського футболу — це його самовизначення, що є абсолютно нормальним явищем для будь-якої нації, котра, ще не втратила почуття власної гідности. Що ж натомість маємо? Відверту пасивність керівництва республіканської федерації футболу і особисто товариша Фімонних (російський колоніст з Сибіру — О.Т.). Незрозуміло, чому на пленумі Федерації футболу УРСР, що відбувся 16-го червня і де були присутні голови обласних федерацій, для даної проблеми не знайшлося місця у порядку денному і вона була порушена лише в ,,різному". Чому бльокувалися спроби голови львівської федерації Івана Сала запропонувати нашу концепцію розвитку футболу в республіці? Чому дискусії з даного питання разом із обговоренням проєкту статуту олімпійського комітету України і виборами делеґата на засідання комітету відняли у шановних керівників менше години? Чому на такому важливому пленумі не були присутні представники преси? Чому не пригадує це усім нам відомі недавні вибори нинішнього голови Федерації футболу України, тим більше, що на пленарне засідання федерації з невідомих причин не були запрошені навіть усі члени виконкому, зокрема, наприклад, член виконкому федерації, завідуючий відділом футболу ,,Спортивної Газети" Дмитро Александренко? Чому запропонований громадськістю національний чемпіонат України офіційні особи вперто продовжують називати ,,реґіональним"? Чому керівництво республіканського футболу, нехтуючи думкою громадськости і тренерів більшости команд, зволікає з прийняттям конкретного рішення щодо скликання всеукраїнської конференції з цього питання? Чому не реаґує на тенденційне трактування цієї проблеми спортове керівництво СССР, не захищаючи і не відстоюючи наше право на самовизначення? Вимагаємо від федерації рішучих і конкретніших дій!

Наполягаємо на скликанні не пізніше серпня місяця конференції і запрошенні на неї із правом голосу всіх футбольних команд, майстрів республіки, футбольних клюбів, обласних федерацій. В органі Державного Комітету Спорту України ,,Спортивній Газеті" просимо опублікувати концепції і пропозиції команд та федерацій України з питання практичного втілення цієї ідеї. Оскільки нинішнє керівництво федерації нездатне захистити тренерів і фахівців від тиску з-зовні, з боку прихильників теорії і практики великодержавного футбольного шовінізму, а також для забезпечення в ході конференції принципів гласности та альтернативности запрошуємо конференцію до себе у Львів і беремо на себе значну частину її організаційного та фінансового забезпечення.

Зі свого боку ми також,

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

КЛОПОТИ З АБРЕВІЯТУРОЮ І ПАТРОНІМІКАМИ

Розчовпати деяку абревіятуру, тобто скорочення назв установ, товариств, партій, не так то важко. Коли написано про УРП, то з тексту зрозумієте — чи йдеться про Радикальну, Революційну чи Республіканську партію, а не, наприклад, пресу. Коли УПА, то здогадаєтесь чи це Повстанська Армія, чи Пресове Аґентство. Більший клопіт із ОПНРУП, що має значити Осередок Підтримки Руху. Якщо йдеться про міжнародну термінологію, то коли напишете КБСЕ замість Конференція для безпеки і співробітництва в Европі, то без повної назви ніхто не второпає про віщо йдеться. Прикладів можна б навести сотні. Конечно отже, щоб у статтях, чи дописах, де вживається абревіятуру (очевидно не таку популярну як УАКР, УКЦ), подати зразу повну назву установи, чи організації, і зараз після того абревіятуру, яка буде далі заступати повну назву, а то у нас вживається її часто, прийнявши, що вона всім знана.

Друге неприємне для мене, то патроніміки, тобто вживання ймення, що виводиться від імени батька. Ось недавно читав я у ,,Літературній Україні" статтю, де подано повні прізвища осіб, про яких була мова, а далі тільки ймення і ,,по батькові". Йшлося про Павличка, Драча, Яворівського, і чи не Мушкетика. Читаючи в тексті про Івана Дмитровича, Дмитра Созонтовича, Володимира Сергієвича, чи як їх там звуть, я мусів постійно шукати за прізвищем цієї особи, щоб уторопати про кого мова.

У Галичині, на селі, говорили ,,Іван Пилипів", чи ,,Іван Кирилів", щоб відрізнити одного Івана від другого Івана – односельчанина, але там не було того закінчення ,,-вич". Я не експерт у цих справах, але мене воно разить. У моєму розумінні це ,,по батькові" — made in Russia. Варто б обговорити це питання, наприклад, із кимсь з редакції ,,Літературної України". Чи відкинення патроніміків не було б одним з проявів нашого відросійщування України?

Микола Бараболяк
Риверсайд, Ілл.

Д-р Михайло Паламар

КИЇВ — ГОРОД КИЯ Й СТОЛИЦЯ КИЇВСЬКОЇ ІМПЕРІЇ

III.

Отже, відомі наслідники династії Кия, після Аскольда і Дира, за вийнятком згаданих двох київських Олегів, були християнами та христились у власних церквах. Володарка Ольга, дружина імператора Ігоря, з дипломатичних мотивів прийняла хресне ім'я Галина (Helen), яке було іменем тодішнього Візантійського імператора дружини й вона стала християнкою ще перед дипломатичною поїздкою до Константинополя, бож з нею їхали не лише представники купецтва й посольства, але й духовник о. Григорій. Згадуваний візантолог Ф. Дворнік не схопив дипломатичного змислу Ольги в підборі хресного імени, зробив заключення, що вона прийняла християнство в Константинополі. Володарка Ольга свого сина Святослава не зуміла наклонити до християнства, але він притримувався засад християнських лицарів у середньовіччі. Подібний дипломатичний мотив був у володарки Ольги внука — Володимира Великого, який прийняв хресне ім'я ,,Василій", тобто ім'я Візантійського імператора, сподіючись одруження з його сестрою Анною.

Як відомо, що й молодші брати Володимира була християнами, адже були поховані в церкві. Знаючи важливість об'єднуючої однієї християнської релігії у державі, ще перед одруженням з Анною та впровадженням офіційно християнства 988 року в Русі-Україні Володимир Великий прийняв християнство в Княж-городку біля Києва, де стояли й його терени. ,,Коли він охрестився й прийняв собі нове грецьке ім'я — Василій, від того часу і Княж-город переінакшив — велів звати Васильків-град") (Раїса Іванченко, Гнів Перуна, Київ, 1982, стор. 22). Проф. Іванченко згадує також що з Василькова-граду (недалеко на півдні від Києва) був родом і автор ,,Повісти временних літ", а ,,печерський отець Никон постриг його в чернечий сан" і дав йому ім'я ,,Нестор", який був навчений читати ,,ще змалечку" у Василькові, бож з часів Ярослава Мудрого ,,дяки брали до науки кмітливих хлопчаків" (стор. 47-8). У Василькові народився приблизно 1035-1038 року і Теодосій (який змалку любив читати книжки та виявляв нахил до чернечого життя), про що писав літописець Нестор. Як ігумен, Теодосій має великі заслуги в розвитку Печерського монастиря в Києві, запровадивши і т.зв. ,,студитський устав". Між іншим, володар Ярослав Мудрий поширив значно Київ — місто свого батька Володимира Великого й побудував на його південній границі 1037 року Золоті ворота, які виходили в сторону до Василькова — єдиний напрям сухопутнього получення на пониззя й захід з полянської землі.

Нестор, діючи в часах властивої княжої доби (після смерти володаря Я. Мудрого), виконував також і посольську працю між чисельними князями ради збереження законів ,,Руської Правди" та заповіту Я. Мудрого, щоб не погубити ,,землю батьків своїх і дідів своїх, які здобули її трудом великим", що згадує Р. Іванченко в п'ятсотсторінковій праці, бож і з'їзди князів не давали повного успіху... Ради посольської та дослідчої праці Нестор подорожував по теренах Київської імперії, сягаючи й до теренів Ладоґи, що він записав 1114 року, а модерні норманісти, мабуть, це використовують, мовляв прийшов з півночі, про що вже була згадка. Нестор цікавився старовиною та пояснював її походження, адже у своєму літописі записав Аскольдову могилу в Києві, могилу Дира за св. Іриною, Олега на горі Щекавиці, Ігоря коло Коростеня... та Святополка ,,в пустини межю Ляхи й Чихи" (Я. Пастернак, Археологія України, стор. 16-17).

Між іншим, згадуваний автор історії Польщі Норман Дейвіс також зазначив, що відносини з православними рутенцями в Східній Европі не були складні, бо ,,Русь" дивилась головно в сторону Чорного моря й Константинополя, але проблема з нею виринала лише за територію ,,Червоної Рутенії", яку 981 року Володимир Великий Київської Русі забрав, захопивши ,,твердині Червня від Ляхів". Тут автор пояснює, що ,,російська Повість временних літ (тобто літопис Нестора) натякає, що Червона Рутенія могла бути первісно заселена західніми, а не східніми слов'янами"... В наступному поколінні в 1018 році Болеслав Хоробрий привернув до Польщі згадані землі й дав змогу своєму зятеві Святополкові затриматися на певний час на київському терені, а при в'їзді до Києва через Золоті ворота вищербив на них щаблю, яку пізніше вживано в церемоніях польських коронацій. Дивно, що автор змішує ,,Червенські городи" з околиць Надсяння зі землями Галичини, називаючи їх Червоною Рутенією. Не менше дивне є, що він повторює за іншими польськими істориками казку про вищерблену шаблю Болеслава при в'їзді 1018 року до Києва на Золотих воротах, бо їх тоді ще не було. Щойно 1037 року володар Ярослав Мудрий (який відібрав 1030 року т.зв. Червенські городи від Польщі), поширював терен старого Києва й побудував Золоті ворота з церквою Благовіщення на них. Все це було відновлене 1981-82 роках (Літопис Руський, за Іпатським списком, Київ, 1989 року, стор. 90).

Автор на одній з мап також подає округи Польщі й Руси, перелічуючи їх: Великопольща, Малопольща... Полісся, Волинь, Червона Рутенія, Поділля та ,,Україна" нижче Києва, тобто околиці Переяслава на Лівобережжі недалеко Дніпра. Це автор, правдоподібно, пов'язує з першої появою 1187 року в літописі назви ,,Україна", бо Переяслав з X сторіччя вже відомий з ,,резиденцій дружини і світлих та великих князів — київських підручників, дещо подібно як у Вишгороді, Білгороді, Василькові, Юрієві та Родні. Але вже з 1189 року назва ,,Україна" була вжита в літописі до земель Галичини, а з 1213 і 1282 роках також до Забужжя (на границі з Польщею), тобто Холмщини (М. Грушевський, Історія України-Руси, Том II, стор. 350-1), чого автор історії Польщі чомусь не взяв до уваги...

Закінчення буде.

ВСЯ ДИВІДЕНДА ДО ФОНДУ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

Голова Представництва ДЦ УНР на Бразилію відвідав Арґентину

7-го квітня цього року голова Представництва на Бразилію ДЦ УНР в екзилі д-р Михайло Рубінець прибув до Буенос Айрес. 9-го квітня він відвідав родину Анни Марії і Бориса Полотнянків, головно їх доньку Клавдію Елісу Полотнянку, яка єдина з Південної Америки взяла участь у фестивалі „Червона Рута", що проходив в Чернівцях, столиці Буковини, від 19-го по 24-те вересня 1989 року.

10-го квітня голова Представництва на Бразилію ДЦ УНР відвідав 16-ту Міжнародну виставку книжки, яка була відкрита 6-го квітня і тривала аж до 23-го квітня. Того самого дня, в вечері о год. 21:30 він взяв участь у доповіді, яку виголосив письменник Богдан Кравченко, голова Канадського Інституту Українських Студій при університеті в Альберті, Канада. Письменник Б. Кравченко був спеціально запрошений організаторами міжнародної виставки на її відкриття і доповіді.

12-го квітня голова Представництва на Бразилію ДЦ УНР в екзилі зустрівся з членами Представництва на Арґентину ДЦ УНР, яка відбулася в приватному помешканні голови Представництва Олексія Римського. Голова О. Римський і секретар Максим Мировський інформували про працю Представництва в Арґентині. Вони висловили своє занепокоєння супроти Голови УНРади, Михайла Воскобійника який неподержується самостійницької лінії ДЦ УНР.

16-го квітня голова Представництва на Бразилію ДЦ УНР в супроводі Ярослава Тракала відвідав Український Центр в місцевості Монте Гранде, південне передмістя Буенос Айрес. Власником-господарем українського центра є Фундація ім. Тараса Шевченка, головою якого вже багато років є Тракало, містоголовою Борис Вітошинський, а скарбником — Дмитро Тимочко.

20-го квітня голова Представництва на Бразилію ДЦ УНР ще раз відвідав Міжнародну виставку книжки, щоб більш детально її оглянути. Дуже великий кіоск був „Союзу Совєтських Соціялістичних Республік". У науковому, музичному і літературному відділах серед книжок російською мовою було також дуже багато видань українською мовою. Відзначувалися два окремі відділи а саме: більший з написом „Росія" і трохи менший з написом „Литва — Україна".

22-го квітня, голова Представництва на Бразилію ДЦ УНР від'їхав з поворотом до Бразилії.

Н. Н.

ВИЯСНЕННЯ

Екзекутива Союзу Українок Америки і Адміністрація „Нашого Життя" цією дорогою подає вияснення Шановним передплатникам журналу, зокрема тим, які не одержали „Нашого Життя" за місяць червень 1990 р.

Фірма, яка висилає журнал, одержала з друкарні в другій половині місяця червня недостатню кількість примірників журналу і чекала протягом 12-ти днів на решту (бракувало 220 примірників), щоб вислати усі разом — згідно з поштовими вимогами. Виявилося однак, що друкарня видрукувала недостатню кількість примірників журналу і через те їх не переслала до експедиції. З огляду на те, 220 передплатників не одержали зовсім „Нашого Життя" за місяць червень, а інші одержали число дна тижні пізніше.

Екзекутива СУА звернулася до друкарні з вимогою НЕГАЙНО додрукувати бракуючу кількість червневого числа, щоб ми могли вислати його тим усім передплатникам, які його не одержали. Віримо, що це станеться незабаром.

Просимо вибачення Шановних передплатників, але цей прикрий недогляд стався не з нашої вини.

ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
І АДМІНІСТРАЦІЯ „НАШОГО ЖИТТЯ"

„Знання..."

(Закінчення зі стор. 1)

Вячеслав Брюховецький і Зоя Терешко, журналістка із тижневика „Україна". За тих чотири тижні переведено 52 години навчання із додатковими лекціями при відео та учасники відбули дві прогулки на т.зв. „британські дні", що саме відбувалися у Києві, в тому одну на театральну постановку Шекспіра, а другу на виставку книжок.

Учителька мови привезла зі собою для допомоги учням стрічки, відео, радіопрограми, наукові програми і найновіші підручники, якими навчають розговірну англійську мову в ЗСА. Все це вона використовувала на лекціях з великим успіхом, бо ціллю курсу було навчити розговірної англійської мови, товариської мови та пізнання американської культури. У своє навчання З. Воронка вплела також нові для її учнів із КПІ елементи — легкість, оптимізм, бадьорість.

— Треба знати, — розповідає вона нам, — що там навчання є завжди дуже серйозне, а я хотіла, щоб наші години були приємними і відбувалися у дружній атмосфері. Це моїм учням дуже сподобалося і вони у підсумках звернули на це особливу увагу. Я також постійно підкреслювала, що для молодих українських науковців, які бажають вийти у широкий світ та брати участь у міжнародному науковому житті, англійська мова мусить бути другою мовою після матірної української, бо нею порозуміваються тепер майже на цілій земній кулі. А для оновлення суспільства, до якого тепер стремлять в Україні, належить, крім національного і духовного життя, також інтелектуальне і наукове.

З. Воронка ділиться також своїми суґестіями та пропозиціями, які торкаються продовження праці, що її вона з таким успіхом розпочала і з якої винесла цікавий досвід. Вона уважає, що її слідами повинні піти інші українські вчителі англійської мови, бо це для України дуже тепер потрібне, але до того мусить бути 1) професійний підхід, 2) якщо хочуть це робити не вишколені особи, їм треба перейти принайменше 1-2 курси методології, щоб бути обзнайомленими із найновішими напрямними 3) треба мати добре і точно виготовлену програму, 4) відразу розділити відвідувачів курсів на відповідні рівні, 5) знати які потреби мають учні (чи бажають вчитися розговірної мови чи літературної), 6) послуговуватися у навчанні найновішими підручниками, включно із слуховими програмами, відео і комп'ютерами.

Все це на думку З. Воронки конечне, щоб оптимально використати час і працю майбутніх охочих іти її слідами та їхати в Україну навчати англійської мову.

Але на закінчення своїх міркувань З. Воронка висуває питання чи не було б конечним зорганізувати тут якийсь принаймнеше неформальний центр, який приймав би зголошення охочих їхати в таких цілях в Україну, а рівночасно реєстрував би потреби наукових середовищ України. Вона була піонером у цій ділянці та, як бачимо із її „звіту", використала цю можливість до кінця, включно з тим, що поруч із навчанням на інтенсивному курсі, випрацювала повну програму для навчання англійської мови на дев'ять семестрів у КПІ для відділу прикладної математики, включно із відповідними годинами, предметами та підручниками.

Ми слухаємо з невимовною цікавістю її вражень, переживань і глибоких роздумувань над сьогоднішньою вимімковою ситуацією, яка створилася для нас українців тут — і для українців в Україні. До цієї вимімковости належить постійне питання, яке вона чула часто від своїх учнів, чи інших нових знайомих в Україні: „Що ви у нас шукаєте? Що тут робите, чого хочете?"

— А що ви там шукали? — питаємося й ми. Сьогодні, коли пишемо ці рядки, проф. З. Воронка після трьох днів передає нам телефоном свою відповідь, яка скристалізувалася у неї після довшого передумання.

— Знаєте, що я хотіла від України? Сповнення свого українства. Досі Україна була для мене, як і для цілого мого покоління, притому чимсь абстрактним, ми слухали про неї від вас старших, від наших батьків, які розповідали з таким пієтизмом про неї, і тому в моїй уяві вона була інакшою, як в дійсності. Щойно тепер, після четвертого перебування там не як туристки, але увійшовши в дійсне щоденне життя, Україна стала трошки моєю частиною. Я знайшла сповнення мого українства, української духовости, а при тому вдоволення, що можу брати активну участь в розбудові України!"

Чи не є в тому найкращий рецепт для нашого молодого покоління, що дозрівало вже у діяспорі?

Цінні проєкти „Рідної Школи" в Клівленді

Цьогорічне закінчення навчання в школі українознавства Товариства „Рідна Школа" в Клівленді, Огайо, завершилося величавим „Святом молоді", яке відбулося 10-го червня в залі Святопокровського Парохіяльного осередку, при вул. Бродв'ю у Пармі. Незважаючи на відомі трудності, які доводиться переборювати школі серед іншомовного оточення, наша „Рідна Школа" й далі в силу своїх спроможностей робила і робить все можливе щоб наші нащадки, народжені на чужині, знали не тільки мову своїх батьків, але також хоч трохи батьківщину їхнього походження, яка в наші часи знову все вище і вище підносить прапори свого національно - державного відродження.

З „Рідношкільного Вісника" ч. 4, який видає „Рідна Школа", довідуємося, що в 1989-90 навчальному році абітурієнтами школи українознавства стали Таня Василина, Віра Мороз, Оксана Люта, Таня Кость, Рената Кость, Марко Абрам'юк, Тереса Рожа, Андрій Панчишин та Ліса Шийка. Абсольвентами школи українознавства цієї самої школи за 1988-89 рік є Надя Хміляк, Наталя Бочківська, Надя Тарнавська, Мотря Оришкевич, Леся Голубець, Наталя Полянська, Мирон Бебко, Андрій Цибик, Михась Бицько, Марко Фаріон Тарас Напора та Олесь Голіян. Коли в травні цього року відбувалися матуральні іспити XI-ої кляси, всі здали усні іспити успішно.

В цьому навчальному році „Рідна школа" в Клівленді до певної міри може бути горда тим, чого правдоподібно не мають інші українознавчі школи нашої діяспори. Звичайно, як і в інших школах, тут також викладалися такі предмети, як українська культура, українська географія, література та граматика, історія. Але загальновідомо, що крім обов'язкових чи необхідних предметів, які кожен учень повинен знати, багато учнів має особливе зацікавлення до окремих ділянок знання чи мистецтва, які їх особливо цікавлять і яким вони хотіли б присвятити більше часу та своїх здібностей. Також усвідомлюючи той факт, що замилування в людини до якоїсь її улюбленої ділянки треба розвива ти вже в юному віці, управа школи в особах її директора д-ра Вірослава Костя, заступника директора Софії Бурої та інспектора д-ра Степана Воляника вирішили зробити таке: крім загальної рідношкільної навчальної програми створити також окремі проєкти або кляси, в яких учні хотіли б виявити свої окремі зацікавлення.

Кляса народного мистецтва включає писанки та кераміку, інструкторкою якої тепер є Оксана Ліщук-Дидич та Мотря Стажур. Координатором мистецьких програм є Люба Дмитрук-Гудз. Учні зголовуються згідно з їхнім зацікавленням і їм допомагають вчителі.

Кляса мистецького слова та радіомовлення, інструктором і координатором якої є Софія Бура як також її помічниця студентка Наталя Крislата. В клясі працює 15 учнів. Завдяки учням цієї кляси, тепер вже надаються українські рідношкільні радіопрограми в Клівленді із станції WCPN 90, 3FM (директором українського відділу є Степан Зорій). 28-го січня була надана одна з програм, присвячена темі української державности. В ній виступили Наталя Надозірна, Михась Ковальчик та Микола Рожа. Також була надана радіопрограма 8-го квітня з участю учнів XI-ої кляси Тані Кость, Оксани Лютої та Марка Абрам'юка, а 13-го травня радіопрограма була присвячена Дню Матері.

Кляса юних журналістів інструкторами та координаторами якої є Ірина Мудрак-Кулик та Маруся Василина. У цій групі працює група юних журналістів, а саме: Наталя Баслядинська, Адам Говенець, Степан Дубас, Меляна Комарянська, Ліда Кость, Аня Криса, Марта та Таня Мудрі, Аня та Марта Палажій, Катруся Раковська, Геньо Тарнавський, Доріян Федьків та Микола Рожа. Це завдяки цій групі вже появилися чотири номери рідношкільного часопису „Рідношкільний Вісник".

Кляса співу займається вивченням українських народних пісень. Інструктори кляси: вчителька Орися Цибик, вчителі Люба Рожа, Оксана Баслядинська та вчителька підготовчої кляси Дарія Крамарчук та Павліна Губчин.

Майбутнє покаже чи прик лад клівлендської „Рідної Школи" щодо запровадження різних „проєктів" стосовно замилування учнів до різних ділянок українського мистецтва та науки знайде позитивний відгук серед інших шкіл українознавства. В кожному випадку, над цим варто подумати.

Д-р Юліян Мовчан

Країни...

(Закінчення зі стор. 1)

токої війни з вжиттям хемічної зброї, далекосяжних ракет тощо.

Суперечка Іраку з Кувайтом і Об'єднаними Арабськими Еміратами розпочалася властиво за оливу. Багдад вважав, що обидві названі країни продукують більше, як дозволено нафти і продають її по вищих як приписано цінах. Погроза військової сили мала б, на думку іракських урядових осіб, закінчити анархію в країнах ОПЕК і хронічний непослух. Економісти однак кажуть, що від часу коли президент Іраку Саддам Гуссейн почав стягати на кордон військову армаду олива вже подорожала на чотири доляри за бочілку і ціни продовжують зростати.

Декілька арабських лідерів, включно з президентом Єгипту Госні Мубараком і королем Йорданії Гуссейном, намагаються знешкідлізувати існуючий конфлікт Справа, однак, дуже ускладнюється, бо Савдійська Арабія, яка є близьким приятелем Кувайту, погрозила Іракові війною. Об'єднані Арабські Емірати нібито вже погодилися зменшити видобуток нафти з двох мільйонів бочілок до 400, 000 денно і це дає надію, що зібрані міністри дійдуть до якогось заключення, кажуть спостерігачі.

В „Свободі" з дня 8-го червня був поміщений некролог про смерть мого Мужа

мґр Івана Ліщинського

в якому через мою неуваґу були пропущені два прізвища, а саме:
шваґрова — СОНЯ ЗАЛУЦЬКА з мужем д-ром РОМАНОМ
шваґер — РОМАН КАЧМАР з дружиною АННОЮ і Родиною.
Прошу вибачення.

ІВАННА ЛІЩИНСЬКА

За націо-нальний...

(Закінчення зі стор. 2)

відряджаючи найближчими днями до ЗСА делеґацію ФК „Карпати", запланували для неї ряд виступів у тамтешніх засобах масової інформації, зокрема звернення до світової футбольної громадськості з проханням у разі необхідности підримати нас і сприяти визнання ФІФА та УЕФА футбольного суверенітету України. Не сумніваємося, що таку підтримку ми дістанемо".

Подане вище „звернення" конференції делегатів ФК „Карпати", ще заки дочекалося публікації в пресі, було розповсюджене в неофіційній пресі і іншими дорогами між тренерами, футболістами і любителями цього спорту. Як показують факти, воно зробило свою роботу по всій Україні. Найкращим доказом цього може послужити нам надрукований, виповнений бальот референдуму, що його під сучасну пору проводить київська „Спортивна Газета". В 74 числі цієї газети на цьому бальоті читаємо: „Ми, ветерани футболу, підтримуємо ідею проведення національного чемпіонату України. Вважаємо, що проведення національного чемпіонату підвищить інтерес до футболу, сприятиме розвитку дитячо-юнацького, масового футболу, підготовці клубових і збірних команд України для виступів на міжнародній арені, підвищить престиж України в усьому світі. Здійснити це може лише нова федерація, в якій працювали б чесні, кваліфіковані і прогресивні фахівці, безмежно віддані футболу. Цей бальот підписали досить несподівано такі футбольні ветерани: Ю. Роменський, В. Єрохін, П. Слободян, С. Кочубинський, В. Трояновський, Й. Сабо, В. Мукомелов, Ю. Ковальов, С. Євсеєнко, А. Біда, С. Журавльов, В. Кириченко, О. Липенко, В. Каплиний, В. Хмельницький і О. Дамін.

В цьому ж числі „Спортивної Газети" В. Банников, майстер спорту міжнародної кляси, завідуючий відділом республіканської ради ВДФСТ профспілок, помістив статтю п.з. „Сили для реалізації", в якій між іншими написав: „Нам необхідно мати потужну, незалежну Федерацію футболу України. Вона мусить на професіональному рівні опікуватись розвитком гри на всіх рівнях. Захищати інтереси гравців, тренерів, суддів. Щодо чемпіонату України, то його цілком реально проводити в трьох лігах. Вищій — 16 команд, перший — 18, другій — 22. Кліматичні умови дозволяють реалізувати ідею чемпіонату за системою „осінь-весна", перше коло з 15-го серпня до 15-го листопада, друге коло від 15-го березня до 15-го червня (для вищої ліги). Таким чином вирішальні ігри чемпіонату проходитимуть не в багнюці, під дощем за порожніх трибун, а навесні й на початку літа. Пропонована система надасть можливість проводити цілеспрямовану підготову до розіграшів європейських кубків в однаковому режимі з провідними клюбами Европи. Новообраний склад республіканської федерації повинен подбати про узаконення статусу професіонального футболіста і тренера. Пріоритетне завдання федерації-розширення і зміцнення матеріяльно-технічної бази дитячо-юнацького футболу, яка перебуває в жалюгідному стані. Необхідно гарантувати прийнятя дієвих стимулів для плідної роботи тренерів дитячо-юнацького футболу. Водночас доцільно проводити чемпіонат України серед ветеранів, формувати збірні ветеренів для участи в европейських першостях і турнірах. Усвідомлюю, що запропонований мною — це не програма дій на майбутнє. Власне й не ставив перед собою такого завдання. Це мусить бути ретельно обдуманий, виважений і обґрунтований програмний документ, вироблений колективом однодумців. Лише він здатні реалізувати ідею на Україні".

В цій же статті Банников ясно відмітив факт, „що протягом багатьох років найрізноманітнішого утиску з боку союзної федерації зазнавали саме команди України. Особливо це стосувалися переможців турніру 2-ої ліги в перехідному змаганні за аванс до 1-ої ліги", в яких, як відомо, традиційно перемагали слабші російські клюби. З цих і ряду інших документальних фактів бачимо, що ряди прихильників національного футбольного чемпіонату України з кожним днем зростають і якщо воно продовжуватиметься таким темпом в майбутньому, ідея проводу ФК „Карпати" може здійснитися в найближчому часі.

Ділюся сумною вісткою, що 5-го червня 1990 року упокоїлася в Бозі
моя Найдорожча МАМА

бл. п.
Марія Чічка-Андрієнко
з дому Трильовська

народжена 13-го жовтня 1896 р. в Коломиї, Україна.

6-го червня о. Евген Гарабач відслужив Панахиду за спокій душі Покійної, а 11-го червня о. парох Мирон Мольчко враз з о. Гарабачем і о. архипротопресвітером Палладієм Дубицьким (УАПЦ) відслужили Святу Літургію і Панахиду у греко-католицькому катедральному храмі в Мюнхені. На цвинтарі похоронні відправи відслужили о. архипротопресвітер Дубицький і о. Е. Гарабач.

В сороковий день смерти, 14-го липня відслужили Заупокійну Святу Літургію і Панахиду отці Е. Гарабач і П. Дубицький.

Цією дорогою складаю сердечну подяку всім тим, що вшанували пам'ять Покійної своєю участю в похоронних відправах і за вияви щирого співчуття.

В смутку:
донька — КАЛИНА
сестра — НАТАЛІЯ ФЕДІВ зі сином БОГДАНОМ і невісткою МІННОЮ в Монтреалі, Канада
братанок — БОГДАН ТРИЛЬОВСЬКИЙ з дружиною СОФІЄЮ в Савді Арабії і дітьми ЗЕНКОМ і УЛЯНОЮ в Канаді
шваґерка — КАМІЛЯ ТРИЛЬОВСЬКА в Едмонтоні, Канада

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

СК СУМ „Крилаті" Йонкерс — першуни міжнародного турніру

Ґлен Спей, Н. Й. 1-го липня. — Згідно з пляном футбольної ланки УСВТ „Ч. Січ", тут на спортовій площі оселі „Верховина" відбувся міжнародний футбольний турнір, в якому взяло участь 5 клюбів, в тому числі три українські, один албанський і один американський. Згідно з вислідами ігор звання першуна і основні трофеї здобула дружина СК СУМ „Крилаті", трофеї за друге і третє місця вручено відповідно дружинам УСК-у Ню Йорк і УСВТ „Ч. Січ" Нюарк. Трофей найкращого снайпера здобув Панько („Крилаті"), трофей найкращого воротаря турніру вручено І. Лисякові (УСВТ „Ч. Січ").

Кандидатом на одного з лідерів турніру була теж молода, дисциплінована і амбітна американська дружина з міста Гадсон Велі, яка в кінцевому підсумку зайняла четверте місце. Долю трьох перших місць вирішили останні змагання турніру, в яких зустрілися сусіди, УСК Н.Й. і „Крилаті" Йонкерс. Футболісти обидвох дружин виявили в цьому поєдинку немалу дозу завзяття, адже йшлося про перше місце, що було відкрите для обидвох суперників. Більш винахідливими виявилися футболісти „Крилатих", які на початку програючи 0:1, не тільки зуміли вирівняти рахунок 1:1, але й в кінцевій фазі зустрічі здобули „золотого" ґоля. Добре показали себе футболісти УСВТ „Ч. Січ" під новим провідником і тренером Михайлом Паливодою. „Січовики" після перемоги з албанцями 2:0 зробили несподіванку „Крилатим", перемагаючи цю сильну дружину таким же вислідом 2:0. Якщо б суддя не елімінував здобутого ґоля „Січовиками" в зустрічі з УСК-м, то очевидно і перша трійка дружин в цьому турнірі була б мала інший вигляд.

В загальному турнір пройшов досить успішно й спокійно без жодних серйозних інцидентів. Усі дружини, учасники турніру, заздалегідь виявили бажання взяти участь в цьому традиційному турнірі в наступному році. Турніром завідував заступник голови УСВТ „Ч. Січ" і керівник спортової активности О. Твардовський, суддювали офіційні судді Американської Футбольної Федерації Михайло Сергіїв і Леонід Тадрик.

Технічні вислiди змагань турніру:

Гадсон Велі СК — „Крилаті" Йонкерс	0:3
УСВТ „Ч. Січ" Нюарк — УСК Ню Йорк	0:1
„Руміджа" СК — Гадсон Велі СК	0:2
„Крилаті" Йонкерс — УСВТ „Ч. Січ" Нюарк	0:2
УСК Ню Йорк—„Руміджа" Н.Й. СК	3:0 (воковер)
Гадсон Велі СК — УСВТ „Ч. Січ" Нюарк	0:0
„Крилаті" Йонкерс — „Руміджа" Н. Й. СК	5:1
УСК Ню Йорк — Гадсон Велі Н.Й.	1:1
Руміджа, Н. Й. СК — УСВТ „Ч. Січ" Нюарк	0:2
УСК Ню Йорк — „Крилаті" Йонкерс	1:2

Кінцевий показник табелі ігор турніру:

	Точок	Ґолів
1. „Крилаті" Йонкерс	6:2	10:4
2. УСК Ню Йорк	5:3	6:2
3. УСВТ „Ч. Січ" Нюарк	5:3	4:1
4. Гадсон Велі СК, Н. Й.	4:4	3:4
5. „Руміджа" СК Ню Йорк	0:8	0:8

Склад першуна „Крилатих": Гринюк, М. Глушко, Д. Матисяк, В. Сидор, А. Лаба, А. Баджан, В. Томчак, М. Щур, С. Дашко, В. Окрутняк, Д. Чернявський, Панько, М. Дашко, А. Сікорський. Провідник Р. Глушко. Списка дружини УСК-у ми не одержали.

Склад УСВТ „Ч. Січ": І. Лисяк, В. Науменко, Т. Науменко, М. Лісковський, О. Василак, Т. Гофман, Я. Твардовський, Д. Паливода, С. Позер, І. Наполі, М. Паливода, Р. Кран. Провідник Михайло Паливода.

Інструктори фізичного виховання і тенісу з України візьмуть участь в Спортовій Школі „Ч. Січі"

Згідно із своєю 21-річною традицією, Управа УСВТ „Чорноморська Січ" і в цьому році поробила старання значно піднести вишкільний рівень у своїй Спортовій Школі, що в цьому році проводитиметься протягом 4-ох тижнів — від 29 липня до 25 серпня. Крім значної модернізації приміщень, новопобудованого адміністраційного будинку з великою навчальною залею і придбання нових технічних засобів, підсилено інструкторський персонал, в якому будуть, між іншим, працювати інструктори фізичного виховання з вищою освітою, Юрій Колб з Ужгороду і Андрій Кордіяк зі Львова. Обидва гості-інструктори і виховники є кандидатами на майстрів спорту з тенісу. Адміністрація Спортової Школи „Ч. Січі" продовжує реєстрації учасників на заавансований вишкіл з футболу, тенісу, плавання і відбиванки.

Зацікавлені юначки й юнаки у віці 6-18 років ще можуть зареєструватися, щоб скористати з цих чудових вишкільних програм. По інформації і аплікації треба звертатися на адресу: Ukrainian Sitch Sports School, 680 Sanford Ave., Newark, N. J. 07106.

Відбудуться 18-ті Українські Спортові Ігрища Молоді

Згідно з „Обіжником" УСЦАК-Схід, цьогорічні Спортові Ігрища Молоді відбудуться в суботу, 4-го серпня, на спортових базах оселі СУМ в Еленвілі, Ню Йорк. 18-ті Українські Спортові Ігрища Молоді в цьому році включатимуть тільки два роди спорту, легку атлетику і плавання. До участі в цих Ігрищах можуть зголошувати своїх юначок й юнаків усі українські спортові осередки, що є членами Делеґатури-Схід, як теж юнацтво з Делеґатур Захід і Канади.

Зголошення слід висилати на адресу: USCAK-East, P. O. Box 346, Horsham, Pa. 19044. Реєстраційна оплата виносить по три доляри від змагуна. Програма Ігрищ розпічнеться в год. 9-ій ранку офіційним відкриттям. В 9:45 до 2-ої години відбудуться легкоатлетичні змагання юначок і юнаків. Між 2-5 годинами відбудуться плавацькі змагання. Після закінчення цих змагань відбудеться церемонія роздачі медалів і закриття Ігрищ.

Легкоатлетичні змагання відбудуться в двох вікових групах — 11 до 14 років та 15 до 18 років, в таких конкуренціях: бігах-60, 100, 200, 400 і 800 метрів, скок у довжінь і височінь, стусан кулею та штафетні біги-4х60 і 4х100 метрів.

Плавацькі змагання проводитимуться у вікових групах: 10 і нижче, 11/12, 13/14, та 15 і вище, в таких стилях: вільним-25 м, 50 м, горілиць — 25 м, 50 м, грудним-25 м, 50 м, метеликом-25 м, 50м, та змінним 100 м.

Після індивідуальних запливів відбудуться змагання гінців в згаданих вікових групах: 4х25 м вільним і 4х50 метрів.

Перші три місця в усіх плавацьких і легкоатлетичних змаганнях в усіх вікових групах отримають відповідно: золоті, срібні і бронзові медалі.

Управа Делеґатури-Схід закликає всі спортові осередки і молодечі організації зголосити своє юнацтво до цих змагань. В цьому і наступному році — Спортові Ігрища будуть доброю пробою для нашого юнацтва перед III-ю Українською Спортовою Олімпіядою, що запляновна на 1992 рік в якій візьме участь спортова делеґація з України.

За Управу Делеґатури-Схід:
Ярослав Козак, голова,
Юрій Тарасюк, провідник змагань,
Ярослав Качай, секретар

Інтерв'ю...

(Закінчення зі стор. 2)

В. Литвин — бандурист України

засобами масової інформації, створення бібліотеки кобзарського мистецтва, участь у виробництві значків, пам'ятних медалів на кобзарську тематику, постійне збагачення кобзарського матеріялу.

П.: Хто може бути членом спілки, розкажіть про їхні права і обов'язки?

В.: Можуть бути кобзарі, майстри, що виготовляють народні інструменти, творчі працівники дослідження кобзарства. В члени приймаються на підставі заяви, таємним голосуванням. Члени мають право обирати керівні органи і бути до них обраними. Члени спілки зобов'язані брати активну участь у роботі спілки, сприяти розвиткові кобзарського мистецтва.

П.: Яка організаційна структура спілки?

В.: Вона об'єднує кобзарів, кобзарські майстерні, цехи, школи тощо. Прямим таємним голосуванням обирає раду кобзарів, ревізійну комісію, розглядає і вирішує питання розвитку кобзарства, визначає завдання та організаційні форми діяльности.

П.: Скажіть, будь ласка, яке значення Кобзарської Ради?

В.: Вона координує творчу діяльність членів, обговорює звіти керівників секцій, репрезентує спілку в усіх державних установах та громадських організаціях.

П.: Який юридичний статус спілки?

В.: Є юридичною особою і може набувати права та обов'язки. Має штамп і круглу печатку.

П.: І накінець — як ви бачите відродження кобзарства на Україні?

В.: Бачу його крізь дві призми — наявні кобзарські сили і заснування шкіл кобзарського мистецтва.

● РОЗШУКИ ●

ПОШУКУЮ
МИХАЙЛА ІВАНОВИЧА ПІДБІРНОГО
Рік нар. приблизно 1895. Народився в м. Немірів, Яворівського району, Львівської области або його родину. Також
ФИЛИПОВИЧІВ — ГРИГОРІЯ, ОЛЬГУ І АНДРІЯ.
Прошу писати до:
Мирон Володимирович Наржняк
вул. Над Бугом 27, кв. 52
м. Червоноград, 292210
Львівська область
УРСР

Пошукую
СЕРГІЯ ІВАНОВИЧА ШНІРА (SHNIR) або його доньок **ОЛЬГУ І ГЕЛЕНУ.**
Шукає родина брата Лукаша.
Писати на адресу:
LIDIA HRESHCHYSHYN
117 Lebrun Road
Buffalo, N.Y. 14215
(716) 833-4686